



Arrest

nr. 196 371 van 11 december 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^e KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. SMEKENS *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen op 27 augustus 2015 België zijn binnengekomen samen met hun twee minderjarige kinderen M. en T., dienden op 31 augustus 2015 een asielaanvraag in. Op 29 oktober 2015 werd verzoekers' derde kind Mo. geboren te Eupen.

1.2. Op 24 januari 2017 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers op 24 januari 2017 ter kennis gebracht.

- De bestreden beslissing die genomen is ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

U werd op 20 mei 2016 gehoord door het Commissariaat-generaal van 9.10 uur tot 12.00 uur, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, Meester Sander Kairet loco Meester Franz Geleyn, was gedurende het volledige gehoor aanwezig. Op 11 juli 2016 werd u nogmaals gehoord door het Commissariaat-generaal van 9.10 uur tot 11.24 uur, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, Meester Cathérine Smekens loco Meester Franz Geleyn, was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraaks staatsburger te zijn, van Arabische origine, soennitisch moslim, en afkomstig uit de Hay Talibiya-wijk gelegen in het district Rusafa in Bagdad. U bent gehuwd met H.S.K.H. (O.V. (...)). Na het uitbreken van het sektarisch conflict in 2006 werd uw vader enkele keren lastiggevallen door militieleden omwille van het feit dat hij vroeger als bewaker gewerkt had voor het regime van Saddam Hussein en hij ook lid was geweest van de Baath-partij. Omdat uw vader geen hoge functie bekleed had, werd hij uiteindelijk met rust gelaten. Na 2008 kende uw familie geen problemen meer. U had uw eigen kapperszaak in de Al Banookwijk. Op 13 december 2013 was u 's morgens aan het werk in uw kapperszaak toen u buiten een wagen met vier inzittenden opmerkte die bij het huis van uw buurman, H.S., geparkeerd stond. Drie personen gingen het huis binnen en de vierde sprak met u. Na de middag vernam u van uw buurman dat deze personen hem hadden bestolen. In oktober 2014 werden enkele verdachten door de politie gearresteerd in verband met deze diefstal. In december 2014 ging u samen met uw buurman naar het politiebureau om te zien of u deze personen herkende als de dieven. U kon enkel de persoon die met u gepraat had identificeren en legde een officiële verklaring af. In februari 2015 vertelde uw buurman u dat familieleden van de persoon die u identificeerde naar zijn huis waren gekomen. Ze hadden hem bedreigd opdat hij zijn aanklacht zou intrekken. Uit angst voor hun bedreigingen verliet uw buurman de wijk. Eind februari 2015 kwam een onbekende persoon naar uw kapperszaak. Hij beweerde dat hij een nieuwe klant was, maar u vond het verdacht dat hij u onder meer vroeg of u alleen in uw zaak werkte en hoever uw zaak van uw huis gelegen was. U merkte die avond ook dat personen in een wagen u in het oog hielden toen u naar huis ging. Op 9 maart 2015 verliet u rond de middag uw zaak omdat u van plan was om thuis te gaan eten. U werd echter onmiddellijk beschoten door enkele onbekende personen. U werd geraakt in uw been waarna uw aanvallers met een wagen vertrokken. Enkele vrienden van u waren getuige van de aanval en brachten u naar een hulppost waar de kogel uit uw been werd verwijderd. Uw broer kwam u daar ophalen en bracht u naar het huis van uw ouders. Vervolgens bracht hij ook uw echtgenote en kinderen naar daar. U keerde niet meer terug naar uw huis, maar bleef bij uw ouders. Na enige tijd reden er regelmatig wagens voorbij in de straat met de bedoeling om het huis van uw ouders in het oog te houden. Op 18 of 19 april 2015 ging u samen met uw ouders en uw broer naar uw oom S.C. om hem om raad te vragen. Hij raadde u aan om het land te verlaten. U vertrok op 20 april 2015 samen met uw echtgenote en jullie kinderen naar het huis van haar oom in de Al Hayoor-wijk. Op 21 april 2015 diende u daar klacht in op het politiebureau. De politie stuurde daarna enkel gedurende twee dagen een patrouillewagen naar de straat waar uw ouders woonden, maar verder werd er niets ondernomen. Ongeveer twee of drie weken later merkte u dat er ook in de straat van de oom van uw echtgenote regelmatig wagens voorbijreden en het huis in de gaten hielden. Vervolgens keerde u samen met uw gezin terug naar het huis van uw ouders. U besloot om het land te verlaten. Uw zus haalde jullie reispassen op in jullie huis. Jullie familieleden zamelden geld in. Op 14 augustus 2015 vertrok u samen met uw echtgenote en jullie kinderen met het vliegtuig naar Erbil. Van daaruit reisden jullie met de bus verder naar Turkije. Jullie staken met een boot de zee over naar Griekenland en reisden over het land verder naar België waar jullie aankwamen op 27 augustus 2015. Op 31 augustus 2015 dienden jullie een asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legden u en uw echtgenote de volgende documenten voor: jullie identiteitskaarten en de identiteitskaarten van jullie twee oudste kinderen, jullie nationaliteitsbewijzen, een kopie van een bladzijde uit uw internationaal paspoort, een getuigschrift van uw kappersopleiding, enkele foto's van uw kapperszaak, een kopie van de aangifte van de aanval op u bij de politie, een kopie van het proces-verbaal van de politie, kopieën van twee getuigenverklaringen, een kopie van uw verzoek bij de rechtbank om kopieën van de documenten te krijgen, een medisch attest, en een vertaling van het proces-verbaal van de politie en van één van de twee getuigenverklaringen.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u er vervolgd werd door enkele leden van een criminele groepering of militie die betrokken waren bij de diefstal in het huis van uw buurman. U had één van hen geïdentificeerd op het politiebureau en had hierover een officiële verklaring afgelegd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/05/2016, p. 5-12). Daarnaast verwees u nog naar het feit dat u als soenniet in Bagdad in het algemeen risico zou lopen op vervolging door militieleden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/05/2016, p. 5).

Er dient op gewezen te worden dat het loutere feit dat u een soenniet bent onvoldoende is om te kunnen spreken van een risico op vervolging overeenkomstig de Vluchtelingenconventie. Het Commissariaat-generaal erkent dat de situatie voor soennieten in Bagdad niet gemakkelijk is en wil de ernst van deze situatie zeker niet minimaliseren, maar vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden gevisieerd. Dat is in casu niet het geval, aangezien u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u in uw land van herkomst in dit verband een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren.

Vooreerst kon u weinig concrete informatie geven aangaande de identiteit van uw vervolgers. U verklaarde slechts in erg algemene bewoordingen dat militieleden betrokken zijn bij dergelijke criminele feiten en dat er daarnaast ook criminele bendes zijn die deel uitmaken van deze milities. U kon niet zeggen tot wat voor specifieke groepering deze personen behoorden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/05/2016, p. 5). Deze vage verklaringen zijn echter weinig aannemelijk, te meer daar u één van de personen die betrokken waren bij de diefstal in het huis van uw buurman toch formeel herkend had op het politiebureau en u vervolgens ook een officiële verklaring hierover had afgelegd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/05/2016, p. 6, 7). U stelde weliswaar dat de naam van de persoon die u herkende niet werd genoemd op het politiebureau (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/05/2016, p. 10). Tijdens uw gehoor verklaarde u echter ook dat u enige tijd later merkte dat meerdere personen in verschillende auto's bij uw buurman langskwamen. Toen u uw buurman vroeg wie deze personen waren, vertelde hij u dat het familieleden waren van de persoon die u herkend had en dat ze hem onder druk zetten om zijn aanklacht in te trekken (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/05/2016, p. 10). Bijgevolg is het weinig aannemelijk te noemen dat u dan niet meer concrete informatie kan geven aangaande uw vervolgers. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Verder bevatten uw opeenvolgende verklaringen met betrekking tot de overval bij uw buurman enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden. Zo verklaarde u in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, die ingevuld werd op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat er van de vier overvallers twee personen buiten bleven staan die met u praatten. U stelde dat jullie over algemene zaken praatten (zie vragenlijst Commissariaat-generaal, vraag nr. 3.5). In uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal stelde u daarentegen echter dat er enkel één persoon buiten bleef die met u praatte. U stelde dat u hem begroette waarna hij u vroeg hoe uw buurman, H.S., het maakte (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/05/2016, p. 6). Toen u vervolgens op deze tegenstrijdige verklaringen gewezen werd, bleef u slechts bij uw laatste verklaringen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/05/2016, p. 12), wat geen aanvaardbare uitleg biedt voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal stelde u dan weer dat die persoon u enkel begroette. U verklaarde dat er verder niets gezegd werd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/07/2016, p. 8), wat tegenstrijdig is met uw eerdere verklaringen in uw eerste gehoor waarbij u stelde dat deze persoon bij naar uw buurman informeerde. Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, beweerde u dan weer dat deze persoon wel degelijk naar uw buurman geïnformeerd had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/07/2016, p. 9). Het feit dat u uw verklaringen gewoon aanpast na confrontatie met een tegenstrijdigheid is echter niet overtuigend. Bovendien blijkt uit uw eerdere verklaringen tijdens hetzelfde gehoor toch duidelijk dat deze persoon u enkel begroet had en verder niets gezegd had.

Tenslotte legde u nog verschillende incoherente en tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de periode dat u ondergedoken leefde nadat u beschoten was, namelijk van maart tot augustus 2015.

Zo verklaarde u in uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal aanvankelijk dat u in deze periode altijd bij uw ouders verbleven hebt, behalve toen u op 20 april 2015 naar de wijk van de familie van uw echtgenote gegaan bent en u daar op 21 april 2015 klacht ingediend hebt op het politiebureau. U stelde dat u daarna nog twee à drie weken bij de familie van uw echtgenote verbleven hebt.

U beweerde dat dit de enige keer was dat u in deze periode buitenkwam (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/05/2016, p. 8). Toen u vervolgens gevraagd werd of u tijdens deze periode nog elders verbleven had of nog buitengekomen was, herhaalde u nog een keer dat dit niet het geval was. Onmiddellijk daarna wijzigde u uw verklaringen en stelde u dan weer dat u op 18 of 19 april 2015 wel nog naar uw oom gegaan bent om hem om raad te vragen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/05/2016, p. 9). Toen u later in het gehoor gevraagd werd hoe u de door u voorgelegde politionele en gerechtelijke documenten verkregen hebt, verklaarde u aanvankelijk dat u zelf een eerste keer naar het politiebureau bent gegaan om klacht in te dienen en een tweede keer om deze documenten daar af te halen. Onmiddellijk daarna wijzigde u opnieuw uw verklaringen en beweerde u dan weer dat u maar één keer naar politiebureau bent gegaan om klacht in te dienen en dat uw broer daarna de documenten heeft afgehaald (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/05/2016, p. 11). De vaststelling dat u uw verklaringen meerdere keren aanpast, is echter weinig overtuigend te noemen. Van dergelijke bepalende ervaringen in iemands leven kan namelijk verwacht worden dat ze in het geheugen gegrift zouden zijn zodat die persoon daar achteraf nauwkeurige en coherente verklaringen over kan afleggen. Bovendien had u in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal in verband hiermee nog andere uiteenlopende verklaringen afgelegd. U verklaarde toen dat u op 15 of 16 april 2015 enkele wagens zag in de buurt van het huis van uw ouders. U stelde dat u door die wagens gevolgd werd om het even waar u naartoe ging. U beweerde verder dat u dan op 19 april 2015 naar uw oom ging om hem om raad te vragen. U verklaarde dat u vervolgens klacht indiende en daarna binnenbleef (zie vragenlijst Commissariaat-generaal, vraag nr. 3.5). Toen u er tijdens uw eerste gehoor op gewezen werd dat deze verklaringen toch niet overeenstemden met uw verklaringen dat u in deze periode behalve de twee aangehaalde keren, met name toen u naar uw oom ging en toen u naar de wijk van familie van echtgenote ging om daar klacht in te dienen, verder niet buiten bent gekomen, beweerde u dat u slechts die ene keer gevolgd werd toen u uw oom bezocht (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/05/2016, p. 12). U beweerde dat u tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken voortdurend onderbroken werd en dat u op die manier de kans niet kreeg om alles volledig uit te leggen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/05/2016, p. 12), wat geen aanvaardbare uitleg biedt voor de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen. Uit het administratief dossier blijkt namelijk dat uw verklaringen u op de Dienst Vreemdelingenzaken werden voorgelezen en dat u ze voor akkoord hebt ondertekend. Bovendien verklaarde u bij het begin van uw gehoor voor het Commissariaat-generaal tevreden te zijn over het verloop van uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Behalve dat u het feit dat uw vervolgers ook langsgekomen waren bij uw buurman pas op het einde van het gehoor vermeld had, stelde u dat verder alles correct werd genoteerd werd en dat u geen andere opmerkingen had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/05/2016, p. 3).

De vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties hebben allen betrekking op de kern van uw asielerlaas en ondermijnen de geloofwaardigheid ervan bijgevolg ernstig.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “areas of Iraq that are affected by military

action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni – augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden.

Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgefallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakse zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Jullie identiteitskaarten en de identiteitskaarten van jullie twee oudste kinderen, jullie nationaliteitsbewijzen, en de kopie van een bladzijde uit uw internationaal paspoort bevatten louter persoonsgegevens van u en uw gezinsleden, maar brengen verder geen informatie aan die uw beweerdde vervolgingsfeiten kan staven. Het getuigschrift van uw kappersopleiding en de foto's van uw kapperszaak tonen louter uw professionele activiteiten aan, maar kunnen uw beweerdde vervolgingsproblemen evenmin ondersteunen. Met betrekking tot uw aangifte van de aanval op u bij de politie, het proces-verbaal van de politie, de twee getuigenverklaringen, en uw verzoek bij de rechtbank om kopieën van de documenten te krijgen, kan vooreerst worden opgemerkt dat om enige bewijskracht aan dergelijke documenten te ontfangen, ze dienen te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu duidelijk niet het geval is. Bovendien blijkt de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat in Irak een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden waardoor de bewijswaarde ervan bijgevolg relatief is. Tenslotte betreffen deze documenten louter kopieën waarvan de bewijswaarde eveneens relatief is. Met betrekking tot het door u voorgelegde medisch attest d.d. 04/11/2015, opgesteld door Dr. M. Heinen, kan worden opgemerkt dat een dergelijke attest geen sluitend bewijs kan vormen voor de omstandigheden waarin u bepaalde verwondingen opliep. Een arts doet weliswaar bepaalde vaststellingen en kan rekening houdend met zijn bevindingen vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. De voorgelegde vertaling van het proces-verbaal van de politie en van één van de twee getuigenverklaringen bevat geen informatie die bovenstaande vaststellingen in positieve zin kan wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 31/08/2015

Overdracht CGVS: 22/02/2016

U werd op 20 mei 2016 gehoord door het Commissariaat-generaal van 12.05 uur tot 12.45 uur, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, Meester Sander Kairet loco Meester Franz Geleyn, was gedurende het volledige gehoor aanwezig. Op 11 juli 2016 werd u nogmaals gehoord door het Commissariaat-generaal van 11.29 uur tot 12.20 uur, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, Meester Cathérine Smekens loco Meester Franz Geleyn, was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraaks staatsburger te zijn, van Arabische origine, soennitisch moslim, en afkomstig uit de Hay Talibiya-wijk gelegen in het district Rusafa in Bagdad. U bent gehuwd met O.S.S.O. (O.V. (...)). Uw echtgenoot had zijn eigen kapperszaak in de Al Banook-wijk. Op 13 december 2013 was hij 's morgens aan het werk in zijn kapperszaak toen hij buiten een wagen met vier inzittenden opmerkte die bij het huis van zijn buurman, H.S., geparkeerd stond. Drie personen gingen het huis binnen en de vierde sprak met uw echtgenoot. Na de middag vernam uw echtgenoot van zijn buurman dat deze personen hem hadden bestolen. In oktober 2014 werden enkele verdachten door de politie gearresteerd in verband met deze diefstal. In december 2014 ging uw echtgenoot samen met zijn buurman naar het politiebureau om te zien of hij deze personen herkende als de dieven. Uw echtgenoot kon enkel de persoon die met hem gepraat had identificeren en legde een officiële verklaring af. In februari 2015 vertelde zijn buurman hem dat familieleden van de persoon die hij identificeerde naar zijn huis waren gekomen. Ze hadden hem bedreigd opdat hij zijn aanklacht zou intrekken. Uit angst voor hun bedreigingen verliet de buurman de wijk. Eind februari 2015 kwam een onbekende persoon naar de kapperszaak van uw echtgenoot. Hij beweerde dat hij een nieuwe klant was, maar uw echtgenoot vond het verdacht dat hij onder meer vroeg of hij alleen in zijn zaak werkte en hoever de zaak van zijn huis gelegen was. Hij merkte die avond ook dat personen in een wagen hem in het oog hielden toen hij naar huis ging. Op 9 maart 2015 verliet uw echtgenoot rond de middag zijn zaak omdat hij van plan was om thuis te gaan eten. Hij werd echter onmiddellijk beschoten door enkele onbekende personen. Uw echtgenoot werd geraakt in zijn been waarna de aanvallers met een wagen vertrokken. Enkele vrienden waren getuige van de aanval en brachten hem naar een hulppost waar de kogel uit zijn been werd verwijderd. Uw schoonbroer kwam hem daar ophalen en bracht hem naar het huis van zijn ouders. Vervolgens bracht hij ook u en de kinderen naar daar. Jullie keerden niet meer terug naar uw huis, maar bleven bij uw schoonouders. Na enige tijd reden er regelmatig wagens voorbij in de straat met de bedoeling om het huis van uw schoonouders in het oog te houden. Op 18 of 19 april 2015 ging uw echtgenoot samen met zijn ouders en zijn broer naar zijn oom S.C. om hem om raad te vragen. Hij raadde hem aan om het land te verlaten. Jullie vertrokken op 20 april 2015 naar het huis van uw oom in de Al Hayoor-wijk. Op 21 april 2015 diende uw echtgenoot daar klacht in op het politiebureau. De politie stuurde daarna enkel gedurende twee dagen een patrouillewagen naar de straat waar zijn ouders woonden, maar verder werd er niets ondernomen. Ongeveer twee of drie weken later merkten jullie dat er ook in de straat van uw oom regelmatig wagens voorbijreden en het huis in de gaten hielden. Vervolgens keerden jullie terug naar het huis van uw schoonouders. Uw echtgenoot besloot om het land te verlaten. Uw schoonzus haalde jullie reispaspoorten op in jullie huis. Jullie familieleden zamelden geld in. Op 14 augustus 2015 vertrokken jullie met het vliegtuig naar Erbil. Van daaruit reisden jullie met de bus verder naar Turkije. Jullie staken met een boot de zee over naar Griekenland en reisden over het land verder naar België waar jullie aankwamen op 27 augustus 2015. Op 31 augustus 2015 dienden jullie een asielaanvraag in.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot, O.S.S.O. (O.V. (...)). In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

*De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:
[idem motivering van de bestreden beslissing van verzoeker]*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een schending aan van de volgende bepalingen:

*"- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) ;
- artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 ;
- artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;
- art 48/4 van de wet van 15 december 1980 ;
- art. 48/6 van de wet van 15 december 1980 ;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering) ;
- artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ;
- het algemeen beginsel van voorzichtigheid
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen);"*

Na een korte theoretische toelichting omtrent vervolging omwille van hun religieuze overtuiging, voeren verzoekers aan dat hun soennitische geloofsovertuiging een voldoende element is om hun vrees voor vervolging in Irak te bewijzen, gezien uit de landeninformatie met betrekking tot Irak blijkt dat *"soennieten een groter gevaar lopen louter door hun religieuze overtuiging"*. Verzoekers menen dat de commissaris-generaal zijn onderzoeksplicht schendt door geen analyse uit te voeren van hun religieuze overtuiging als motief voor vervolging op basis van de algemene situatie in Irak.

Wat betreft verzoekers vrees voor vervolging omwille van de diefstal bij de buurman, betwisten verzoekers vooreerst de motivering in de bestreden beslissingen dat het niet aannemelijk is dat verzoeker weinig concrete informatie kan geven over zijn vervolgers. Verzoekers voeren aan dat vervolgers haast nooit hun identiteit te kennen geven, gezien zij anders *"het risico lopen om gevonden te worden"*. Verzoekers stellen verder dat het feit dat verzoeker een van de overvallers fysiek herkende, niet betekent dat hij kennis heeft van de exacte identiteit van zijn vervolger, diens politieke activiteit, achtergrond of bezigheden. Zij wijzen erop dat de commissaris-generaal zelf aangeeft dat verzoeker de naam van de vervolger nooit heeft genoemd. Het was onmogelijk voor verzoeker om diens achtergrond te achterhalen. Het feit dat de buurman gemeld had dat er familieleden van de overvallers langs zijn woning reden verandert niets aan deze vaststelling. Verzoekers merken verder op dat hun advocaat tijdens het CGVS-interview vermeld heeft dat er een fout gemaakt was in verzoekers verklaringen bij aanvang van de asielpprocedure omtrent het aantal personen dat samen met hem buiten bleef staan. Dit moet blijken uit e-mailverkeer tussen verzoekers advocaat en de advocaat aanwezig tijdens het gehoor (verzoekschrift, stuk 3). Verzoekers merken bovendien op dat verzoeker zijn verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen haast opeenvolgend heeft afgelegd en dat hij nooit de intentie had om zichzelf tegen te spreken. Verzoekers menen bovendien dat dit een detail betreft, dat niet van die aard is om het gehele relaas in vraag te stellen, en dat verzoekers verklaringen niet tegenstrijdig maar aanvullend zijn. Wat betreft het aantal keren dat verzoeker zich naar het politiekantoor begaf, menen verzoekers dat uit het CGVS-gehoorverslag duidelijk blijkt dat er een misverstand is gebeurd bij de vertaling en het begrijpen van de vragen, hetgeen verzoeker niet kan worden aangerekend. Zij verduidelijken dat verzoeker zich twee keer persoonlijk aandiende op het kantoor om getuigen aan te wijzen, en dat zijn broer zich een derde keer heeft aangemeld.

Zij menen dat de commissaris-generaal rekening had moeten houden met verzoekers opmerking dat tijdens het interview bij aanvang van de asielprocedure bepaalde dingen waren misgelopen. Ze voeren aan dat geen van de argumenten van de commissaris-generaal de kern van hun asielrelaas betreffen en dat deze dus ook niet van die aard zijn om de geloofwaardigheid van dit asielrelaas af te breken.

Omtrent hun documenten, werpen verzoekers op dat er geen tegenstrijdigheden te vinden zijn tussen de inhoud van de documenten en hun verklaringen. Zij menen dat: *“de tegenpartij kan slechts tot een zekere mate alle document uitsluiten door de corruptie van Irak aan te halen, maar tegenover zulk een aantal documenten ontbreekt het argument aan ernst. Dit ook al betreft het kopieën.”*

Verzoekers merken ten slotte op dat geen tegenstrijdigheden zijn vastgesteld tussen hun verklaringen, hetgeen een *“belangrijke aanwijzing”* vormt van de geloofwaardigheid van hun asielrelaas. Zij geven verder een theoretische uiteenzetting omtrent het voordeel van de twijfel.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus betwisten verzoekers na een korte theoretische toelichting het besluit van de commissaris-generaal dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers ontleden de verschillende aspecten van de bestreden beslissingen en stellen vast dat de commissaris-generaal erkent dat er in Bagdad sprake is van een intern gewapend conflict, doch dat de *“mate van willekeurig geweld”* betwist wordt.

Verzoekers zijn echter van mening dat de situatie van willekeurig geweld in Bagdad wel degelijk de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigt. Zij ondernemen een poging om deze stelling te onderbouwen aan de hand van verschillende criteria afgeleid uit de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot artikel 3 van het EVRM, met name het arrest *“Sufi en Elmi tegen het VK”* van 28 juni 2011, toegepast op de criteria gehanteerd door de commissaris-generaal. Zo menen verzoekers vooreerst dat het duidelijk is dat de partijen betrokken in het conflict gebruik maken van oorlogsmethoden en tactieken *“die van die aard zijn om het risico te doen verhogen van het aantal burgerslachtoffers”*, hetgeen volgens verzoekers eveneens blijkt uit de COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”* van Cedoca van 23 juni 2016. Voorts zijn verzoekers van mening dat de commissaris-generaal geenszins de intensiteit van de aanslagen betwist. Betreffende het veelvoorkomende karakter van deze methoden, laken verzoekers evenwel dat de COI Focus van 23 juni 2016 bij de *“zware aanslagen in Bagdad”* geen verduidelijking geeft over de definitie en slechts melding maakt van het minimaal aantal slachtoffers; en dat het cijfer van zware aanvallen veel lager ligt dan blijkt uit de website *“Musings on Iraq”*. Ze wijzen er bovendien op dat IS niet de enige oorzaak van het geweld tegen burgers is in Bagdad, maar dat ook sjitische milities, criminele organisaties en milities die uit eigen initiatief handelen verantwoordelijk zijn voor een *“meer individuele vorm van geweld tegen burgers”*. Omtrent de gelokaliseerde of verlengde aard van de gevechten, stellen verzoekers dat er in 2015 gemiddeld 10 burgers per dag overleden zijn in Bagdad, onder verwijzing naar cijfers van *“Iraq Body Count”*. Ze stellen dat het aantal burgerdoden in Bagdad 19,57% van alle burgerdoden in Irak betreft, waardoor *“beweren dat het conflict in Bagdad geen lokaal karakter vertoont, zou de ontkenning zijn van een verschrikkelijke objectieve vaststelling”*. Verzoekers wijzen erop dat de commissaris-generaal niet betwist dat het geweld in Bagdad honderden doden en gewonden per maand opeist en dat dit alle burgers treft. Verzoekers menen aldus dat er duidelijk sprake is van willekeurig geweld waarvan alle burgers het slachtoffer kunnen zijn en wijzen hierbij op een citaat van minister van Buitenlandse Zaken Didier Reynders, de reisadviezen van respectievelijk Canada, Verenigd Koninkrijk en België en de opmerking van Hans Christof Graf von Sponeck waarin hij aangeeft dat er geen vooruitgang zichtbaar lijkt op het terrein. Ze verwijzen bovendien naar de diepe politieke crisis die de regering en het Parlement verontrust en dat op 20 mei 2016 minstens vier betogers gedood werden en meer dan 500 personen gewond raakten door de Iraakse veiligheidstroepen.

Verzoekers wijzen er bovendien op dat, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, er geen significante daling van het geweld in Bagdad bestaat. Zij citeren uit vier beleidsnota's van de commissaris-generaal met betrekking tot Irak in de periode juni 2015 tot april 2016 en stellen vast dat: *“(…) is de situatie in Bagdad werkelijk niet veranderd tussen augustus 2015, wanneer de subsidiaire bescherming werd toegestaan aan de inwoners van Bagdad, en eind oktober 2015/april 2016/september 2016, wanneer de subsidiaire bescherming niet meer werd toegestaan aan de inwoners van Bagdad.”*

Verzoekers voeren aan dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen cruciale elementen uit de COI Focus buiten beschouwing laat, en dat er daarom kan besloten worden tot een stijging van het geweld in Bagdad. Verzoekers betogen verder dat de informatie verzameld door de commissaris-generaal niet beantwoordt aan de verplichting van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: PR CGVS), meer bepaald betwisten verzoekers het gebruik van anonieme bronnen in de COI Focus. Ze stellen dat alle rechtstreekse contacten onbekend zijn. Verder laken verzoekers het gebrek aan actualisering van de informatie en het gebrek aan volledigheid en verkorte weergave van de werkelijkheid. Verzoekers vervolgen hun uiteenzetting met verwijzingen naar rechtspraak van de Raad, met name arresten nr. X van 12 mei 2015, nrs. X en X van 12 april 2016, nr. X van 6 juni 2016 en nr. X van 28 september 2016 omtrent de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het willekeurig geweld in Bagdad. Verzoekers citeren verder uit een aantal rapporten en (internationale) artikelen om hun stelling verder kracht bij te zetten en maken een uitgebreide lijst van de cijfers burgerslachtoffers en recente gebeurtenissen in Bagdad tot januari 2017.

Verzoekers verwijzen bovendien op het onvermogen van de Staat om de burgers te verdedigen en citeren te dien einde Caritas, de COI Focus van 23 juni 2016 en Human Rights Watch. Voorts betogen verzoekers dat talrijke Irakezen sinds maanden manifesteren tegen de corruptie van de regering en vragen dat een nieuwe regering wordt aangesteld. Deze gebeurtenissen geven, naar mening van verzoekers, blijk van het algemeen ongenoegen van de bevolking betreffende de overheid die omgekocht is en niet in staat is om de problemen in het land aan te pakken. Daarnaast wijzen verzoekers op het feit dat de Raad in *“zijn voornoemd arrest van 12 april 2016”* kritiek heeft geuit op het argument omtrent de opvang van de IDP's in Bagdad en wijzen erop dat veel IDP's die verblijven in Bagdad te kennen hebben gegeven dat zij willen terugkeren, gezien de slechte woonomstandigheden, werkloosheid, gestegen levensduurte en onveiligheid in Bagdad, en dat veel IDP's niet naar Bagdad gevlucht zijn, maar naar andere delen van Irak. Verzoekers stellen zich voorts de vraag naar de relevantie van dit argument: *“het feit dat Bagdad mensen uit zones die nog erger getroffen worden, ontvangt, bewijst in geen enkel geval de afwezigheid van blind geweld in de hoofdstad. Het lijkt voorts logisch voor de verzoeker dat personen die niet noodzakelijkerwijs de veiligheidssituatie in de verschillende gebieden van hun land kennen, naar Bagdad willen trekken, dat uiteindelijk toch de hoofdstad van het land is.”*

Waar in de bestreden beslissingen wordt aangehaald dat Bagdad een functionerende grootstad is en dat het openbare leven niet is stilgefallen, wijzen verzoekers er andermaal op dat de Raad in *“zijn voornoemde arrest van 12 april 2016”* kritiek heeft geuit op dit argument. Zij voeren nog aan dat het openbare leven in 2006 en 2007, 2014 en begin 2015 evenmin was gestopt, maar dat het Commissariaat-generaal in deze periode desalniettemin het algemeen beleid voerde waarbij personen afkomstig uit Bagdad die asiel aanvroegen wel in aanmerking kwamen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij wijzen erop dat *“geen enkel element in het verslag van de Cedoca van 23.06.2016 kan het verschil in behandeling uitleggen tussen de situatie in 2006-2007/2014-2015 en de huidige situatie op basis van het argument van de voortzetting van het openbare leven in Bagdad”*. Aldus menen zij dat *“men redelijkerwijs geen afwezigheid van blind geweld [kan] afleiden uit het feit dat verschillende openbare structuren blijven werken in Bagdad”*.

In *“uiterst ondergeschikte orde”* onderstrepen verzoekers dat UNHCR stelt dat heel Irak getroffen werd door de huidige crisis en dat zij er bij andere landen op aandringt om geen gedwongen terugkeer naar Irak uit te voeren, zonder onderscheid tussen regio's. Noch in de Vreemdelingenwet, noch in de Kwalificatierichtlijn een spoor te vinden is van een vergelijking tussen de verschillende regio's van hetzelfde land om het bestaan te bepalen van ernstige bedreigingen tegen het leven, van willekeurig geweld of gewapend conflict. Ze besluiten dat het niet relevant is dat sommige steden of regio's gevaarlijker zijn dan anderen en laken dan ook de motivering van de commissaris-generaal waar deze een notie van vergelijking inschrijft in de definitie van de subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien zijn verzoekers de mening toegedaan dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet geenszins spreekt van een zekere mate of een bepaalde intensiteit van willekeurig geweld. Integendeel, de aanwezigheid van willekeurig geweld impliceert bedreigingen tegen het leven van burgers. Zij verzetten zich tegen de overwegingen in de bestreden beslissingen waarin wordt vastgesteld dat er in Bagdad weliswaar sprake is van een situatie van willekeurig geweld, doch dat de mate van het willekeurig geweld niet hoog genoeg is om overeen te komen met de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoekers zijn nog van mening dat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar ernstige redenen om te geloven dat, *“als de eiser in brand werd gestoken, zou hij een reëel risico*

oplopen op ernstige schade." Verzoekers stellen bovendien dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omdat de motivering niet voldoende adequaat is in licht van de informatie die vervat ligt in "*UNHCR. Position on returns to Iraq*". Ze stellen immers dat het onjuist is te beweren dat UNHCR de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus niet zou aanraden ten aanzien van mensen uit Irak, terwijl zij er op aandringt dat overheden hun onderzoek naar internationale bescherming niet beperken tot een onderzoek naar de vluchtelingenstatus, doch bredere criteria voor bescherming dienen te hanteren, zoals de subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien wijzen verzoekers erop dat, gezien de commissaris-generaal op geen enkele wijze motiveert welke veranderingen hebben plaatsgevonden in Bagdad om sindsdien de subsidiaire bescherming te weigeren, hij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt. Verzoekers wijzen er ten slotte op dat de COI Focus van 23 juni 2016 artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 schendt, gezien de commissaris-generaal naar een aantal bronnen verwijst zonder op enige wijze deze bronnen te specificeren (aangaande twee documenten, URL's en e-mails). Zij verwijzen dienaangaande opnieuw naar kritiek van de Raad zoals blijkt uit eerder vernoemde arresten.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegen verzoekers volgende stukken bij het verzoekschrift:

- Mailverkeer tussen advocaat F. Geleyn en advocaat S. Kaïret van 16 en 20 mei 2013 (stuk A3)
- Documenten van de rechtbank van 21 en 23 april 2015 (stuk A4)
- Artikel "*Irak 2015: A Catastrophic Normal*" van Iraq Body Count van 1 januari 2016 (stuk B1)
- Artikel "*Documented civilian deaths from violence*" van Iraq Body Count van 2016 (stuk B2)
- COI Focus "*Irak. Veiligheidssituatie in Bagdad*" van Cedoca van 29 april 2016 (stuk B3)
- "*Note de politique de traitement: Irak*" van het CGVS van 2 juni 2015, van 3 september 2015, van 26 oktober 2015 en van 28 april 2016 (stukken B4-B7)
- selectie artikelen met betrekking tot aanslagen in Bagdad van mei tot oktober 2016 (stukken B8-B25).

2.1.3. In een nota met opmerkingen betoogt de commissaris-generaal dat er geen gegrond middel werd aangevoerd en voegt hij de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van Cedoca van 6 februari 2017 toe.

2.1.4. In een aanvullende nota van 5 oktober 2017 voegt de commissaris-generaal de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van Cedoca van 25 september 2017 toe.

2.1.5. Ter zitting leggen verzoekers een aanvullende nota neer met volgende documenten:

- Medisch attest van 12 oktober 2017 van arts S. Mertens met betrekking tot de geestelijke gezondheidstoestand van verzoekster (stuk 1)
- Medisch attest van 5 oktober 2017 van arts P. Mansour en medisch attest van 7 maart 2017 van arts B. Langhoor met betrekking tot de littekens van verzoeker (stuk 2)
- Twee foto's van een grafsteen (stuk 3)
- Kopie van een oproepingsbrief van 19 augustus 2016 van AAH (stuk 4)
- Kopie van een overlijdensattest van 24 augustus 2016 van verzoekers broer (stuk 5)

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers' asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissingen heeft gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat

ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Hij dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Wat de schending van artikel 26 van het PR CGVS betreft, wijst de Raad er voorafgaand op dat het in voornoemd artikel enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen. De Raad is dan ook van oordeel dat de door verzoekers bekritiseerde COI Focus, dat een algemeen rapport betreft waarin de algemene veiligheidssituatie in Bagdad beschreven wordt, dit met het oog op een toetsing van asielaanvragen, en dat geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers' asielrelaas, noch wordt gebruikt om de vrees van verzoekers tegen te spreken, niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt.

Zodoende is de door verzoekers aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig.

2.4. De Raad stelt vast dat de geloofwaardigheid van verzoekers' asielrelaas wordt ondergraven door verschillende onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden, waardoor geen geloof kan gehecht worden aan dit asielrelaas zoals weergegeven door verzoekers.

Verzoeker verklaarde tijdens de CGVS-interviews dat zijn buurman naar de politie ging om de diefstal te melden (Sal. CGVS-gehoorverslag 1, stuk 8, p. 6), dat de politie ter plaatse is gekomen en verzoeker ondervraagd heeft over de nummerplaat van de auto van de dieven, maar dat verzoeker tot december 2014 geen officiële verklaring aflegde bij de politie (Sal. CGVS-gehoorverslag 2, stuk 5, p. 8). De Raad is van oordeel dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker vlak na de diefstal bij zijn buurman niet zou gevraagd zijn door de politie om een officiële verklaring af te leggen. Verzoeker was immers een belangrijke getuige bij de diefstal, had de daders gezien en er zelfs een gesprek mee gevoerd (Sal. CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 6). Gelet op deze vaststelling kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker door de politie zou gevraagd worden om een persoonsbeschrijving te geven van de daders; dit zou immers een belangrijke aanwijzing kunnen vormen in het onderzoek naar de diefstal. Dat verzoeker aldus niet meteen gevraagd werd door de politie om een officiële verklaring af te leggen ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekers. Bovendien acht de Raad het niet aannemelijk dat de daders verzoeker pas viseerden nadat hij hen had geïdentificeerd op het politiebureau, doch niet reeds vlak na de diefstal, gelet op het feit dat de daders konden weten dat verzoeker hen gezien had en dus zou kunnen herkennen en aanwijzen als de daders van de diefstal. Dat de daders van de diefstal aldus een dermate groot risico zouden nemen door zich herkenbaar op te stellen tegenover verzoeker, doch verzoeker pas zouden viseren nadat hij hen reeds had aangewezen als daders van de diefstal, is dan ook geheel niet geloofwaardig.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker niet meer concrete informatie kan geven over zijn belagers. Verzoeker wist tijdens het CGVS-interview enkel te zeggen dat de militie criminale feiten plegen en dat criminale bendes betrokken zijn bij de militie, doch wist niet te specificeren tot welke groepering zijn belagers behoorden (Sal. CGVS-gehoorverslag 1, stuk 8, p. 5). Verzoekers' verweer in hun verzoekschrift dat vervolgers haast nooit hun identiteit te kennen geven, betreft een louter blote bewering, die bovendien klemmt met bovenstaande vaststelling dat zij tijdens de diefstal wel degelijk hun identiteit vrijgaven. Bovendien doet dit verweer geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissingen. Hoewel verzoekers kunnen gevolgd worden waar zij aanvoeren dat het herkennen van de dader op het politiebureau niet noodzakelijk betekent dat verzoeker de identiteit van deze persoon kent, merkt de Raad op dat uit verzoekers' verklaringen blijkt dat hij van zijn buurman had gehoord dat hij belaagd was geweest door familieleden van de dader van de diefstal (Sal. CGVS-gehoorverslag 1, stuk 8, p. 10).

Gelet op het voorgaande, kan redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat hij via zijn buurman meer informatie kon inwinnen over de identiteit van zijn belagers.

De Raad is aldus van oordeel dat dergelijke vaststellingen de geloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen omtrent de vermeende vervolgingsfeiten ondermijnen. De geloofwaardigheid van verzoekers' asielrelaas wordt bovendien verder ondergraven door verschillende tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekers. Waar verzoekers aanvoeren dat de vastgestelde tegenstrijdigheden betrekking hebben op *"onbelangrijke elementen"* die niet *"fundamenteel de kern van de aangehaalde vervolging"* betreffen, dient opgemerkt te worden dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen betrekking hebben op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding gegeven hebben tot het vertrek uit het land van herkomst. Van verzoekers mag aldus worden verwacht dat zij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen afleggen over de feiten die de essentie uitmaken van hun asielrelaas en de aanleiding waren tot hun vertrek uit het land van herkomst.

De argumentatie in het verzoekschrift omtrent het aantal mannen dat bij verzoeker buiten bleef praten tijdens de diefstal kan worden aanvaard, doch de Raad stelt vast dat deze geen afbreuk doet aan de motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de inhoud van zijn gesprek met de dader, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Verzoeker verklaarde tijdens het eerste CGVS-interview immers dat de dader van de diefstal bij verzoeker informeerde naar zijn buurman (Sal. CGVS-gehoorverslag 1, stuk 8, p. 6), hetgeen klemt met verzoekers verklaringen tijdens het tweede CGVS-interview dat de dader van de diefstal verzoeker enkel groette, maar dat er verder niets werd gezegd (Sal. CGVS-gehoorverslag 2, stuk 5, p. 8).

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegde over het aantal keren dat hij is buitengekomen in de periode dat hij ondergedoken leefde. Verzoekers kunnen niet gevolgd worden waar zij stellen dat verzoekers verklaringen hieromtrent niet tegenstrijdig doch wel aanvullend zijn. Verzoeker verklaarde tijdens het CGVS-interview immers dat hij nadat hij werd beschoten bij zijn ouders verbleef en twee tot drie weken naar de familie van zijn echtgenote is gegaan, van waaruit hij klacht ging indienen bij de politie. Verzoeker vervolgens gevraagd of hij in deze periode nog bij andere personen geweest was of op andere plaatsen verbleven had, antwoordde hij *"enkel wat ik gezegd heb"*. Dit klemt echter met zijn verdere verklaring dat hij op 18 of 19 april nog naar het huis van zijn oom is gegaan (Sal. CGVS-gehoorverslag 1, stuk 8, p. 8-9). Verzoeker kan aldus niet ernstig voorhouden dat hij hieromtrent geen tegenstrijdige verklaringen aflegt, hetgeen verder afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde over het aantal keren dat hij zelf naar het politiebureau geweest is: *"Toen u later in het gehoor gevraagd werd hoe u de door u voorgelegde politionele en gerechtelijke documenten verkregen hebt, verklaarde u aanvankelijk dat u zelf een eerste keer naar het politiebureau bent gegaan om klacht in te dienen en een tweede keer om deze documenten daar af te halen. Onmiddellijk daarna wijzigde u opnieuw uw verklaringen en beweerde u dan weer dat u maar één keer naar politiebureau bent gegaan om klacht in te dienen en dat uw broer daarna de documenten heeft afgehaald (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/05/2016, p. 11). De vaststelling dat u uw verklaringen meerdere keren aanpast, is echter weinig overtuigend te noemen."* Waar verzoekers aanvoeren dat deze tegenstrijdigheid voortvloeit uit *"een misverstand in de vertaling of het begrip van de vragen"*, wijst de Raad erop dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen of misverstanden tijdens het CGVS-interview op te werpen. De Raad stelt immers vast dat verzoeker noch zijn advocaat tijdens het CGVS-interview enige melding heeft gemaakt van communicatieproblemen. Op het einde van het interview verklaarde verzoeker de tolk goed begrepen te hebben (Sal. CGVS-gehoorverslag 1, stuk 8, p. 12). Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dan ook dat de door verzoekers opgeworpen vermeende vertaalproblemen of misverstanden geenszins een verklaring kunnen vormen voor de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden.

Verzoeker betwist bovendien geenszins het volgende motief in de bestreden beslissing:

"Bovendien had u in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal in verband hiermee nog andere uiteenlopende verklaringen afgelegd. U verklaarde toen dat u op 15 of 16 april 2015 enkele wagens zag in de buurt van het huis van uw ouders. U stelde dat u door die wagens gevolgd werd om het even waar u naartoe ging. U beweerde verder dat u dan op 19 april 2015 naar uw oom ging om hem om raad te vragen."

U verklaarde dat u vervolgens klacht indiende en daarna binnenbleef (zie vragenlijst Commissariaat-generaal, vraag nr. 3.5). Toen u er tijdens uw eerste gehoor op gewezen werd dat deze verklaringen toch niet overeenstemden met uw verklaringen dat u in deze periode behalve de twee

aangehaalde keren, met name toen u naar uw oom ging en toen u naar de wijk van familie van echtgenote ging om daar klacht in te dienen, verder niet buiten bent gekomen, beweerde u dat u slechts die ene keer gevolgd werd toen u uw oom bezocht (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/05/2016, p. 12). U beweerde dat u tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken voortdurend onderbroken werd en dat u op die manier de kans niet kreeg om alles volledig uit te leggen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/05/2016, p. 12), wat geen aanvaardbare uitleg biedt voor de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen. Uit het administratief dossier blijkt namelijk dat uw verklaringen u op de Dienst Vreemdelingenzaken werden voorgelezen en dat u ze voor akkoord hebt ondertekend. Bovendien verklaarde u bij het begin van uw gehoor voor het Commissariaat-generaal tevreden te zijn over het verloop van uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Behalve dat u het feit dat uw vervolgers ook langsgesproken waren bij uw buurman pas op het einde van het gehoor vermeld had, stelde u dat verder alles correct werd genoteerd werd en dat u geen andere opmerkingen had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 20/05/2016, p. 3)."

Deze motivering van de bestreden beslissing is pertinent en correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt aldus overgenomen door de Raad.

Waar verzoekers verwijzen naar hun bijzonder profiel als soenniet, stelt de Raad vast dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen en de aanvullende nota's geenszins kan worden afgeleid dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij voor soennieten op zich het risico met zich zou meebrengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid een aanwezigheid zouden worden geviseerd of vervolgd. Verzoekers kunnen worden bijgetreden dat zij een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, doch de Raad wijst er op dat verzoekers niet aannemelijk maken en dat uit de landeninformatie toegevoegd door verzoekers en de commissaris-generaal evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat verzoekers, ingevolge het gegeven dat ze soenniet zijn en ingevolge een aanwezigheid in Irak, zouden dreigen te worden vervolgd of geviseerd. Dit geldt des te meer nu zij, wat hun persoon betreft, geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan hun religie als soenniet verbonden actuele incidenten hebben aangehaald.

De door verzoekers neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Verzoekers kunnen niet gevolgd worden waar zij stellen dat, gelet op de veelheid aan documenten die zij hebben neergelegd, de commissaris-generaal slechts tot een zekere mate kan verwijzen naar de corruptie en documentenfraude in Irak. De commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad bezitten immers een ruime appreciatiebevoegdheid aangaande de bewijswaarde van de aan hem voorgelegde documenten. Dienaangaande verwijst de Raad naar objectieve landeninformatie (Landeninformatie, stuk 17, nr. 5), met name de "*COI Focus, Irak. Corruptie en documentenfraude*" van Cedoca van 8 maart 2016, waaruit blijkt dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Bovendien moet eveneens opgemerkt worden dat de documenten kopieën of foto's betreffen waarvan de inhoud en de vorm gemakkelijk via knip- en plakwerk te fabriceren is, waardoor zij onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. Verzoekers gaan er hoe dan ook aan voorbij dat documenten, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dienen te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval. Aldus merkt de Raad op dat, gelet op de ondersteunende werking van dergelijke documenten en de relatieve bewijswaarde die wordt toegekend aan documenten uit Irak, de veelheid aan documenten neergelegd door verzoekers de geloofwaardigheid van hun asielrelaas niet vermogen te herstellen. Voorgaande vaststellingen gelden evenzeer voor de door verzoeker in zijn verzoekschrift neergelegde documenten van de Iraakse rechtbank van 21 en 23 april 2015. Dienaangaande merkt de Raad bovendien op dat de inhoud van de documenten dat verzoeker geraakt zou zijn met drie kogels klemmt met verzoekers verklaringen bij aanvang van de asielprocedure dat hij slechts door één kogel in het been geraakt werd (Sal. CGVS-vragenlijst, stuk 18, p. 2), hetgeen verder afbreuk doet aan de authenticiteit van deze documenten. Ter zitting leggen verzoekers nog een medisch attest neer dat benadrukt dat verzoekster te kampen heeft met stress en lijdt onder de asielprocedure en de onzekerheid die hieruit voortvloeit. Dit gegeven maakt echter niet dat de bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht worden geplaatst. Ook de medische getuigschriften die wijzen op de verwondingen die verzoeker zou hebben opgelopen door een vuurwapen, laten de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoekers asielrelaas alsnog geloofwaardig zou zijn. Dergelijke documenten hebben een ondersteunende bewijswaarde, indien verzoekers verklaringen voldoende aannemelijk zijn.

Deze getuigschriften werden opgesteld op basis van verzoekers verklaringen die op dit punt als ongeloofwaardig werden beoordeeld. Tot slot wijst de Raad erop dat aan de privé-foto's en de kopie van de oproepingsbrief en de kopie van het overlijdensattest geen enkele bewijswaarde kan worden

toegekend daar deze wat de foto's betreft door enscenering van locatie en omstandigheden en wat de brief en het overlijdensattest door het gemak waarmee deze zelf kunnen worden gefabriceerd geen garantie kunnen bieden wat de authenticiteit van hun inhoud betreft.

Het loutere feit dat verzoekers onderling geen tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd kan geen afbreuk doen aan het geheel van de hierboven opgesomde motieven die de Raad doen besluiten dat geen geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas zoals weergegeven door verzoekers. Betreffende verzoekers' theoretische uiteenzetting aangaande het voordeel van de twijfel, dient erop gewezen dat verzoekers de motieven in de bestreden beslissingen aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten dienen te trachten te weerleggen en dat een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, hiertoe niet volstaat.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door de partijen in het verzoekschrift, de nota met opmerkingen en de aanvullende nota's, blijkt dat de situatie in de regio van herkomst van verzoekers, Bagdad, niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Verzoekers' betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissingen. De door verzoekers aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de in bestreden beslissingen vermelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De Raad merkt bovendien op dat de informatie vervat in de door de commissaris-generaal toegevoegde COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad.*" van 6 februari 2017 en 25 september 2017 deze situatie genoegzaam bevestigt.

De door verzoekers aangehaalde rechtspraak van de Raad is niet relevant bij gebrek aan precedentenwerking en omdat elk dossier individueel wordt beoordeeld. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt bij deze beoordeling in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Irak is gesteund op de informatie zoals aangebracht door de partijen. Deze is bovendien van (veel) recentere aard dan de informatie waarop de door verzoekers' aangehaalde arresten zijn gesteund en werd onder meer aangereikt door verzoekers zelf.

In zoverre verzoekers erop wijzen dat het beleid gewijzigd is, dient andermaal te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker.

De vaststellingen in de bestreden beslissingen op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers' asielaanvraag ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met hun persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoekers voeren geen andere redenen aan waarom zij niet kunnen terugkeren naar Bagdad.

Gelet op het voormelde tonen verzoekers niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP